

vort Hjertes Løndom, for sart, for mimoseagtigt til, at noget Menneske skulde faa ane den. Den, vi lever paa, vi, trods Tusinde Skuffelser, trods ulidelige Sorger, tror paa og haaber paa; den, der aldrig bliver mere end en Drøm om en fjern, vidunderlig dejlig, umulig Lykke, som vi dog ikke vilde være foruden, ikke for det rødeste Guld og de grønneste Skove.

Saaledes er Foraaret. Kun et Haab, en Længsel, en Illusion. Prøv at gribe det, at holde det fast, det bliver borte mellem Deres Hænder. Se paa det, nyd det, glæd Dem derved, det forsvinder som Dug for Solen. Foraar, dansk Foraar, — kom, lad mig hviske det tæt i Deres Øren, saa sagte, at intet menneskeligt Væsen fornemmer det uden De: Foraar — det er det bare, rene — Snyderi —! Fru R. S.

Til Overvejelse.

En Røst fra Israel i vore Dage.

Under denne Titel udkom der kort før Jul en Bog paa Gyldendals Boghandel af —na. Vi tager neppe fejl, naar vi under dette pseudonyme Forfattermærke genkender en af vore mest frisindede, virksomme Medkæmpere paa det sociale og politiske Omraade, Ven af Kvinde- og Fredssagen.

Det er et Skrift af social-religiøs filosofisk Indhold, lidt tungt maaske i Begyndelsen, men som, jo længere man naar frem i Bogen, fængsler ved sit klare, overbevisende Sprog, der tillige vidner om Forfatterens varme, dybe Hjertelag.

Foruden „Indledning“ deles Indholdet mellem: „det sande, det skønne og det gode“, „Guder“ og „Gudsfornektelse og Gudstro“.

Bogen er dog ingen dogmatisk Fremstilling af Trossætninger, men en Klargørelse af Begrebet Gud, den samme som var og er og altid bliver fra Israel og indtil alle Tider. Det er Kærligheden til Næsten, Retfærdighedens Krav, Socialismens dybe Forstaaelse, „den byder Menneskene at agte Næstens Ret som sin egen“, der lyder gennem Bogens Blade.

„At ingen Tjener bliver Træl, og ingen der er fremmed bliver husvild, og ingen lider Uret, hvad enten han er fattig eller rig.“ „At den, der vil fremme det sande, det skønne og det gode, maa elske sin Næste som sig selv.“ Det er denne Kærlighedens Socialisme som Kristus virkede for under sin Livsvandring her.

Andet Afsnit af „Gud er“ begynder saaledes: „Man har krænket Sandheden og gjort Magtbudet, dette Løgnens Befordringsmiddel, til Avtoritet. Man har lagt Ansvar for al Fattigdoms Nød og Elendighed paa Gud, og har løjet sig fra sit eget Ansvar. Man har slaaet Mønt af Folkets Mangel paa Oplysning i Stedet for at oplyse det, og har tilladt Pengemanden at tage Jorden i privat Eje, uagtet dens Frugt er alle Arbejders fælles Eje. Man har ringeagtet og haanet Tænkeren, der frit søgte Gud, i Stedet for at lære Folket at tænke, og har gjort en avtoriseret Fællestros Bekendelse til Betingelse for Salighedsnydelse, uagtet enhver har Salighedens Aabenbaring i sig, og Troen er det mest private og intime Selveje.

Derved er Hykleriet kommet til Højbords paa Sandhedens Bekostning og ødelægger nu den Renhed i Tanker og Følelser, som skulde befæstes ved sand Religions Lærdom om det for alle fælles Gudsforhold, hvori hvert Menneske er og bør vedkende sig at være.“

Som en Reformators strenge Røst lyder det, naar han taler om det misforstaaede Gudsbegreb: „Arbejderne, disse Jordens ægte Børn, der passe og pleje den, og kun ledes af Selvopholdelsesdriiften naturlige men umættede Krav, giver deres Harme Luft i Angreb paa den Menighed, der med sin Lære om Kødets Lyst og Helvedes Pinsler formørker Livet for Menneskene i Stedet for at aabne deres Øjne for, at Naturens afslørede Hemmeligheder skal lette Menneskene deres Byrder, og at enhver skal arbejde, ligesom selve Naturen arbejder, for at mætte alt Liv i den.

Og Jorden, alle Menneskers Moder, der lider ved Arbejdernes Nød, afmagres og pines tildøde derved.

Men selve Jorden, der ikke véd, hvad Kærlighed er, fordi den ligesom Arbejderklassen kun strengt har maattet lyde det trøstesløse: „du skal“, den hævner sig, saafremt den ikke mættes ved den Føde, der skal nære dens Liv. Kold som et Lig vil den, forinden den selv dør, pine sine Børn tildøde, fordi disse, hvem den har ernæret ved sit Arbejde, nu ikke vil lette den det Arbejde, hvortil den er fordømt for at mætte dem.

Naar Trængslens Tid da kommer, og Menneskene føler Jordens Kulde gennemisne sig, da vil alles Øjne og Øren oplades. Og de vil blive vaer, at de har fortæret Jordens selvkvindende Kraft og forvandlet dens levende Muld til Jordørkenens døde Sand, og at Morgenduggens straalende Perler derfor alt mere og mere omformes til Rimfrostens Glimmer. Fra Gud-Mammonspræster vil det lyde i et tusindstemmigt Kor: „Det er Guds Vilje“.

Men Jorden der kæmper for sit Liv, anklager Mammon-Gudens Menighed, og pegende paa Rimdækket siger den: „Det er det Brød, som Eders Gud har givet Eder til at spise!“ —

Men Bogen bør læses i sin Helhed af mange „Til Overvejelse“ om, hvad der er vrangt og hvad der er sandt, og hvad der kan gøres for det rette Gudsbegrebs Forstaaelse paa Jorden. M. B.

Haandbog for Dirigenter

er en velkommen Bog, da der daglig dannes ny Foreninger, og især bør Kvindeforeninger anskaffe sig den. Kvindernes indelukkede Liv har jo ikke kunnet give dem Betingelser til med Sikkerhed og Bestemthed at være Ledere i Foreningslivet.

Bogen giver imidlertid Vejledning til mere end netop det at være Dirigent i en Forening. Den er ogsaa *Haandbog for Talere, Forslagstillere og stemmeberettigede* paa *Generalforsamlinger* og andre *Møder*; dog er den ikke bestemt for Rigsdagen eller kommunale Forsamlinger, som i Forvejen har deres bestemte Forretningsorden, men tager væsentlig Sigte paa at give Vejledning og praktiske Vink til dem, der ønsker med

Orden og med virkelig human Hensynsfuldhed at dele Sol og Vind lige med Foreningsmedlemmerne eller de til Stede værende paa offentlige Møder.

Forfatteren *Alb. Heckcher* har forstaaet paa en sammentrængt og letfattelig Maade at give Læseren Besked paa alle vanskelige Spørgsmaal ved Ledelse af Foreninger og Møder. Da Bogen tillige er billig, vil vi anbefale enhver Kvindeforenings Bestyrelse hurtigst muligt at anskaffe sig den. Vi véd, at der i den senere Tid er dannet flere Kvindeforeninger ude i Landet; disse maa ikke forsømme at købe Bogen. J. M.

En ny Frisersalon!

Det er os altid en Fornøjelse i „Hvad vi vil“ at omtale, naar en Kvinde har brudt sig sin Bane og startet en Forretning, og heldigvis for Kvinderne er det ikke saa helt sjældent, at det sker. Dobbelt fornøjeligt er det imidlertid at skrive om det, naar det er noget saa fint og kønt og dygtigt som her.

Læg nøje Mærke til, mine Damer, at den Frisersalon, De bør benytte, ligger paa første Sal paa *Hjørnet af Købmagergade og Walkendorfs-gade*, lige ved Posthuset, i Byens Midte.

Den 7de Marts aabnedes den af Frøken *Ida Geschwendtner*, en Dame, som har været 7 Aar hos Dronningens Hoffrisør, Hansen, paa Østergade, og der vundet sig en Kreds af Kunder, tør vi næsten sige, idet det ikke sjældent hændte, at en og anden gik sin Vej til en anden Dag, om hun ikke var til Stede; hun vandt disse Damer, ikke alene ved sin Dygtighed men ogsaa ved sit beskedne, forekommende Væsen. Naturligvis var dog Dygtigheden det afgørende.

Hun har udstyret sin Frisersalon som en lun og lækker lille Rede, hvor det kan være en hel Fornøjelse at sidde en Timestid eller en halv og lade sit Hoved ved et Champoingbad undergaa en rensende Behandling, for derefter at bløde, varsomme Hænder at faa sit Haar sat sirligt op; ingen skrigende og uskønne Farver saarer vort Blik, alt er Harmoni, fra de sorte med blaat Silkepelüsche betrukne Møbler til de crèmefarvede Knipplingsgardiner.

Altsaa, mine Damer, lad Dem vaske, frisere, krølle, hvad De vil, et smukt Hoved sætter Skik paa hele Personen, men forsøm ikke at støtte denne ny Forretning, hvis Overhoved er en anerkendt Dygtighed.

Kvinderne bør støtte hverandre, det forstaar ingen i højere Grad end „Hvad vi vil“, som er rede til at træde i Skranken for enhver dygtig, kvindelig Næringsdrivende, og som er sikker paa, ved at gøre Publikum opmærksom paa disse, tillige at lægge et vægtigt Lod i Vægtskaalen for Kvindens Rettigheder — dem hun ikke har, dem hun i Fremtiden nok faar.

Friland.

I de nærmeste Dage vil Gustaf Key i Koncertpalæet holde tre Foredrag om Frilandssagen, hvortil enhver, der interesserer sig for en heldigere Ordning af vore økonomiske Forhold, bør møde. Om Frilands-sagen vil løse dette Spørgsmaal, véd vi ikke,